

Sadržaj

1. UČENJE 1

1.1. Napredovanje u toku učenja 2

1.2. Krivulje učenja 3

1.3. Ispupčena krivulja 4

1.4. Izdubljena krivulja 4

2. MOTIVACIJA ZA UČENJE 5

2.1. Unutrašnja motivacija 5

2.2. Spoljašnja motivacija 5

3. TRANSFER I TEORIJE TRANSFERA 6

3.1. Teorija identičnih elemenata 6

3.2. Teorija generalizacije 6

3.3. Bilateralni transfer 7

3.4. Interferencija 7

4. PAMĆENJE 8

4.1. Struktura i procesi pamćenja 9

4.2. Vežbanje pamćenja 10

5. ZABORAVLJANJE 12

6. TEORIJE ZABORAVLJANJA 13

6.1. Postupno osipanje tragova pamćenja 13

6.2. Nemogućnost pronalaženja podataka 14

6.3. Represija 15

UČENJE

Učenje postaje sinonim sa nizom klasičnih psiholoških termina, kao što su: Sticanje, Praksa, Vežbanje, Iskustvo. Čak i „uticaj spoljašnje sredine" i „uticaj socijalne sredine" u izvesnoj meri pretpostavljaju proces učenja. Na primer, socijalna sredina obično deluje tako što podstiče izvesne aktivnosti, što neke radnje nagrađuje, a druge kažnjava. Jednostavna i česta definicija pojma učenja glasi:

Učenje je promena u aktivnosti individue koja je rezultat ranijeg iskustva. Učenje je relativno trajna promena ponašanja individue.

Svojstvom trajnosti učenje se razlikuje od drugih promena ponašanja za koje je karakteristično da su privremene ili kratkotrajne. U osnovi privremenih promena leže činioci, kao što su: povišena motivacija, dobro raspoloženje, elan za rad (pozitivni činioci), ili umor, bolest, alkoholisanost itd. (negativni činioci). Dovoljno je nekad pustiti da prođe izvesno vreme pa da se dejstvo tih činilaca izgubi, a ponašanje vrati na „normalni nivo". Promene u ponašanju individue koje vezujemo za učenje su drugačije prirode; one nisu prolazne prirode, one za sobom ostavljaju izvestan trag.

Najčešće laičko i klasično psihološko poimanje učenja se u velikoj meri poklapaju. Prema tom tradicionalnom i užem shvatanju, učenje sa-drži sledeće karakteristike:

— ono je svesna, namerna, cilju usmerena aktivnost;

— cilj te aktivnosti je sticanje znanja i veština;

— učenje je najčešće vezano za ponavljanje.

Kod učenja motornih veština onaj koji uči najpre pažljivo posmatra demonstraciju radnje koju treba da nauči; ta demonstracija je praćena nekad i verbalnim opisom radnje. To posmatranje je, dalje, praćeno pokušajima da se radnja samostalno izvede.

Izvođenje radnje prati instruktorova ocena ili samoocena o uspešnosti i valjanosti izvedene radnje.

Posmatranje, samostalno izvođenje radnje i ocena valjanosti ponavljanju se sve dok se motorna veština ne izvede na zadovoljavajući način. I ovde su svest, namera, usmerenost cilju (sticanje veštine) i

ponavljanje bitne karakteristike psihološkog procesa.

Neki visokoobrazovni intelektualci pretpostavljaju da je kod ljudi učenje vezano za mišljenje i inteligenciju. Procesi koji se odigravaju pri učenju iz knjiga su raznovrsni; oni su obično mešavina mehaničkog učenja („zapamćivanja“) i viših intelektualnih procesa (mišljenja, razumevanja). Nekad preteže jedan proces (npr. pri čitanju filozofske literature), drugi put drugi (npr. pri učenju anatomije ili sistematike biljaka i životinja).

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com